

EVOKACE

Jesse Fink

BRATŘI YOUNGOVÉ

Bratři, kteří stvořili AC/DC

V O L V O X G L O B A T O R

Jesse Fink

BRATŘI YOUNGOVÉ

Bratři, kteří stvořili AC/DC

Jesse Fink

The Youngs: The Brouthers Who Built AC/DC

Copyright © Jesse Fink

First published by Random House Australia Pty Ltd, Sydney, Australia. This edition published by arrangement with Random house Australia Pty Ltd

Translation © Johana Martinová, 2016

ISBN 978-80-7511-257-6 (Volvox Globator)

ISBN 978-80-7511-258-3 (epub)

ISBN 978-80-7511-259-0 (pdf)

EVOKACE

Jesse Fink

**BRATŘI
YOUNGOVÉ**

Bratři, kteří stvořili AC/DC

Jesse Fink se narodil v Londýně v roce 1973. Je autorem tří knih a se svou dcerou žije v australském Sydney.

*Věnováno Tonymu Currentinovi, Marku Evansovi
a památce Michaela Klenfnera*

„Divokost a energie ... to je pravá podstata rokenrolu.“

– *Mick Jagger*

POZNÁMKA AUTORA

„Gimme A Bullet“

Každý z nás má nějakou historku vztahující se k téhle kapele.

Tu svoji nejsem schopen časově zařadit. Moje vzpomínky na tuto příhodu jsou zamlženy alkoholovým oparem whisky, který mi nakonec vymazal z hlavy onen pochmurný večer. Byla to další z mnoha sobotních nocí, kdy jsem se ptal sám sebe, jak jsem se mohl ocitnout v neuklizeném pokoji vlhkého, odporného, sute-rénního bytu v centru australského Sydney, když jsem tak dlouho míval *vše*: pohodlný domov na předměstí, šťastnou rodinku, krásnou ženu, a dokonce i vychrtlého psa z útulku s neposedným ocáskem. A nyní mi nezbývalo nic jiného než třídít černé ponožky, abych nějak zabil čas a dostatečně se unavil, abych mohl jít v klidu spát – bez obav, že se probudím ve čtyři ráno a nebudu moci usnout. Jestliže vzbudit se ve dvě ráno znamená pro čerstvě rozvedeného muže pocit osamění, pak prožít totéž ve čtyři ráno už je něco naprosto nesnesitelného.

Chuť jít ven a najít si nějakou ženu, jakoukoli – prostě mít někoho, koho se můžete držet a dotýkat; a já už měl za sebou hodně takového nouzového randění, jež jsem se pokoušel zaplnit osamělé noci. Jenže mě paralyzovala skutečnost, že jediná žena, kterou jsem dosud miloval a se kterou jsem toužil být, byla v téže chvíli s někým úplně *jiným*. Cítil jsem se bezmocný, naštvaný, a nejvíc ze všeho zaseknutý ve slepé uličce. Byl jsem totálně v depresi. Má situace byla skutečně žalostná a politováníhodná.

A pak – bylo to jako spásný nápad uprostřed mizérie – jsem vzal do ruky svůj omlácený MacBook, otevřel iTunes a ze široké nabídky zvolil AC/DC.

Píseň, kterou jsem vybral, nebyla „Back In Black“, „Highway To Hell“, „Thunderstruck“ nebo jiný hit téhle australské kapely. (Australani totiž tuhle skupinu stále považují za svou, třebaže Angus a Malcolm Youngovi se v posledních letech ke svému původu v zemi protinožců zrovna moc nehlásí.) Byla to „Gimme A Bullet“, dosti pozapomenutá skladba z nahrávky, která z nějakého důvodu téměř zapadla, a vyhnula se tak mainstreamovému přijetí a masovým prodejním úspěchům. Jednalo se o desku z roku 1978 *Powerage*, pocházející ze zlatého období AC/DC 1975 až 1980. Bylo to páté album AC/DC představující poslední studiovou kolekci produkovanou někdejší dvojicí ze skupiny Easybeats, starším bratrem sourozenců Youngových, Georgem Youngem, a Harrym Vandou. Je to taková neokázalá deska, jež se může pochlubit asi nejvýraznější uměleckou invencí z celé diskografie kapely. Na tom albu není ani jedna slabá píseň.

Teda, zasáhla mě proklatě nízko.

Správně, Bone, o mojí ženě platí doslova totéž. Četla mi snad tahle kapela myšlenky? AC/DC jsem samozřejmě poslouchal už mnohokrát předtím, ale té noci, jak jsem tak seděl zplihle na své posteli, jsem byl tou hudbou jako přimražen. Tóny tvrdé jako křemen. Stoupající síla. Jasně vyrýsované, a přesto poněkud propletené kytarové rify. Žádné Angusovy hráčské kudrlinky – to je u AC/DC docela nezvyklé. Kytary obou bratrů Youngových vzájemně provázané s energickým pulzováním jejich rytmické sekce. A pak ten text: slova, která znamenala balzám pro tu část mé duše, již odchod mojí ženy roztrhal na kusy. Konečně jsem to začínal *chápat*. Když ta skladba skončila, musel jsem si pustit i zbytek alba – a potom pořád dokola.

Tahle deska, mající pouze necelých čtyřicet minut, je ze všech jejich počinů největším zvukovým obrazem reálného života a všech jeho nejobyčejnějších, domáckých aspektů, zachycený skrze objektiv skupiny pochybně vyhlížejících chlápků, kteří si

s naprostou vážností mohou činit nárok na titul největší rokenrolové kapely všech dob.

Album *Powerage*, nahrané během několika týdnů ve studiu v pátém patře nyní již neexistující budovy Boomerang House v Sydney, není jen obyčejnou deskou věnovanou sexu, alkoholu, zbraním a nevlídnému počasí. Naštěstí se zde nevyskytují žádné pubertální sexuální dvojsmysly, jimiž třetí a poslední zpěvák kapely, Brian Johnson, dokázal pošpinit nejlepší kytarové linky bratrů Youngových 80. let. Jedná se o album, s nímž se skuteční posluchači (na rozdíl od standardních fanoušků kapely) hudby AC/DC mohou velmi dobře identifikovat, protože díky nemalému příspěví Bona Scotta jsou texty této desky věnovány lidské slabosti.

Je to právě onen záblesk pokory a patosu, který *Powerage* odlišuje od zbytku diskografie AC/DC. Ostatní desky kapely představují tutéž demoliční kouli Gretsch, Gibson, Music Man a Sonor, avšak devět písní alba *Powerage* (v evropské edici deset) se zabývá tématy, která jsou v rámci hard rocku velmi neobvyklá. Opuštěnost. Touha. Vykořenění. Aspirace. Emoční a finanční utrpení. Nutnost vypořádat se se zraněnou rukou. A konečně nejvíce elektrizující téma – riziko. Grandiózní zpěvák Scott by si pro svůj život nemohl vybrat přílehavější krédo.

Sborový nápěv zahajovací skladby celého alba, „Rock 'N' Roll Damnation“, to říká zcela výmluvně: „Chyť svou šanci, dokud máš ještě na výběr“. A to jsem nakonec také udělal, když jsem opustil svůj pokoj, lahev whisky a mé neroztříděné černé ponožky, abych se vypravil do centra New Yorku, kde jsem si narazil burleskní tanečnici, která vypadala jako Scarlett Johansson. Nebylo mi souzeno, abych zemřel rozjímáním. Napsal jsem knihu. Znovu jsem se zamiloval. Můj život se zase vrátil do normálu.

Byla to ovšem právě ona píseň „Gimme A Bullet“, která mě nakopla a vyvedla z marasmu, a tento efekt se opakuje pokaždé, když ji slyším. Když v čase 1:17 baskytara Cliffa Williamse pro-

nikne přes kytarové hradby bratří Youngů a bubenické rytmy Phila Rudda, vystoupá tato píseň do úplně jiných výšin rockové dokonalosti. Je to pravděpodobně jediný moment za třicet let kariéry v AC/DC, kdy se tento baskytarový dělník, kterému Rob Riley, kytarista skupiny Rose Tattoo, dal lakonickou přezdívku „zesilovač“, přiblížil k basovému sólu.

Kromě tohoto okamžiku už příliš kreativity nepředvedl. Podle spolehlivých zdrojů mu to pragmatičtí Youngové nedovolili. Není to jeho kapela. Není to jeho *místo*.

Jenže byl to vůbec Williams na té nahrávce? Mark Evans, Angličanův předchůdce na tomto postu, mi později prozradil: „Můj dojem je takový, že baskytarové party na celém albu odehrál ve skutečnosti George Young.“ To by možná vysvětlovalo, proč je deska *Poverage* tak dobrá. Tyhle záhady se hojně vynořují při každé debatě o AC/DC. Ať je to jak chce, vliv, jaký na mě tahle skladba měla, byl vždycky stejný, ať už ji nahrál kdokoliv.

Poslouchat „Gimme A Bullet“ a nechat se tou písní unášet mi dávalo sílu a odhodlání, abych se konečně přestal litovat. Pouštěl jsem si ji v autě, když jsem si jel zaběhat do ulic Sydney nebo když jsem posiloval v nedalekém fitku. Moje tehdy sedmiletá dcera, jež normálně poslouchala Selenu Gomez, Taylor Swift nebo Ke\$hu, si tuhle písničku oblíbila natolik, že ji to při jejím poslechu nutilo tančit po celém pokoji. Pocítil jsem nával rodičovské pýchy, když mi věnovala kresbu velkého srdce s bohatě zdobenými okraji a neumělým nápisem „Můj táta miluje AC/DC a Rolling Stones“. Když se vám podaří spojit se se svým dítětem prostřednictvím hudby, kterou milujete, tak je to vážně skvělá věc. V sedmatřiceti letech, kdy jsem půlku života strávil tím, že jsem poslouchal sice solidní, melodickou, ale v zásadě nezáživnou hudbu, jsem konečně pochopil význam AC/DC.

Vliv, jaký na mě oné noci měla „Gimme A Bullet“, bych mohl přirovnat snad jenom ke scéně z filmu *Všechny moje lásky*, kde postava, již hraje John Cusack, přiznává, že uspořádání jeho

nahrávek není chronologické ani abecední, ale autobiografické. Pokaždé, když tu píseň slyším, tak se vracím do doby, kdy jsem měl dojem, že jsem všechno ztratil, a mohl jsem snadno vyjít ven a stoupnout si na ulici před rozjeté popelářské auto, jenže jsem to neudělal. Díky té písni jsem přišel znovu k sobě a vrátila se mi dobrá nálada. Dodala mi pocit, že nejsem na světě sám, že i jiní muži přede mnou (včetně Scotta) prožili podobné noci plné osamění, a přesto zatnuli zuby a dostali se z toho. A to je přesně to, co dokáže ta nejlepší hudba. Zvěční ony překrásné, intimní chvíle existenciální jasnozřivosti. Přiměje nás přijmout život takový, jaký je, i s jeho rány osudu.

Když jsem po mnoha letech, kdy jsem žil opět v New Yorku, přecházel ve sněhové vánici přes Brooklynský most a na svém iPodu jsem měl puštěnou „Gimme A Bullet“, ta píseň hnala moje nohy kupředu úplně stejně jako už tolikrát předtím. V chladném lednovém počasí jsem se musel na chvíli zastavit – Manhattan po levici, Brooklyn po pravici a Sydney s mojí bývalou ženou někdo daleko na druhém konci světa – a usmát se nad tím, jak se mi znovu podařilo získat ztracené štěstí a zdraví. K tomuto pokroku mi velkým dílem pomohla také hudba AC/DC.

Angus a Malcolm Youngovi by nejspíš jen pokrčili rameny a řekli by, že oni prostě jen hrají rokenrol – neteční k osobním historkám fanoušků, jejichž životy významně ovlivnila právě jejich hudba, a odmítaví k žádostem spisovatelů a novinářů, kteří po nich chtějí víc než jen kusé proslovy, jež občas utrousí u příležitosti propagace nové nahrávky. Jenže oba Youngové společně s Georgem, jejich samotářským starším bratrem, rádcem a producentem, znamenají daleko víc. Jejich hudba není jen o sexu, chlastu a rokenrolu. Možná tomu ani oni sami nevěří. Možná že by s tímto tvrzením nesouhlasili. Možná by se proti tomu dokonce ohradili. Jenže na tom vůbec nesejde.

I v době, až se jejich kariéra uzavře, se vždycky někde najde nějaký ztracený chlápek, který poprvé v životě uslyší „Gimme

A Bullet“, a rozhodne se přečkat další probdělou noc a ráno se zase vzchopit. Všichni máme nějakou youngovskou píseň, která má na nás podobný efekt.

A je to právě tento zvláštní dar, ne jejich sláva, prodané desky nebo závratné bohatství, pro který stojí za to si jejich hudby vážit.

– Jesse Fink, listopad 2015

PŘEDMLUVA

„Rock And Roll Ain't Noise Pollution“

V lednu 2013 jsem stál v kilometrové frontě před Muzeem moderního umění v New Yorku, abych si mohl prohlédnout obraz Edvarda Muncha z roku 1893 *Výkřik*. Nečekaně ukázněný zástup lidí se táhl přes několik bloků. Byl páteční večer, vstup byl zdarma a byla lezává zima. Teplota se pohybovala znatelně pod nulou. I když jsem měl na sobě několik vrstev oblečení, musel jsem podupávat nohama, abych se zahřál. Všechno to nepohodlí se ale nakonec vyplatilo. Viděl jsem Munchův *Výkřik*, obraz, který je považován za ikonické umělecké dílo. Něco takového se vám nepoštěstí každý den. Zejména když je to zadarmo.

Asi po hodině čekání jsem se konečně dostal dovnitř a vyšel do pátého patra, kde byla shromážděna díla takových velikánů, jako byli Dalí, Modigliani, Cézanne, Picasso, Van Gogh, Matisse, Monet anebo Klee. Největší taháky výstavy. A tam, ve skromném formátu 91 × 73,5 centimetru, visel onen proslulý *Výkřik*, jedna ze čtyř verzí, které Munch vytvořil (konkrétně tento obraz byl nedávno v aukční síni Sotheby's vydražen jedním bankéřem za částku 120 milionů dolarů). Bylo dost obtížné dostat se k obrazu trochu blíže. Zatímco jiná význačná díla visela nepovšimnuta v okolních místnostech, Munchův *Výkřik* byl obklopen nadšeným davem.

Lidský chumel kolem obrazu představoval asi tak stovku osob, mezi nimiž byli jak místní, tak i cizinci. Valná většina z nich se ovšem vůbec nesnažila obraz vstřebat nebo přemýšlet o jeho poselství – místo toho jej bezmyšlenkovitě fotografovali svými iPhony a pak snímky vyvěsili na Instagram anebo před ním vesele pózovali, aby pořídili momentku, kterou pak dají na Facebook.

Trpělivě jsem čekal na okamžik, kdy se dostanu přímo k obrazu, ale když se mi to konečně podařilo, byl jsem zklamán. Jedinou věcí, jež v mých očích poněkud pozvedala toto dílo, které jsem poněkud povrchně zhodnotil jako dosti průměrný a nepříliš zajímavý pastel, byly proslulé strašidelně uštvané oči oné zmučené postavy. Nezáleželo na tom, že ve vedlejších sálech ve vzdálenosti několika desítek metrů visely daleko lepší obrazy, před nimiž nyní nikdo nestál a nesnažil se je vyfotit. Tenhle obraz se právě nedávno prodal za 120 milionů. Byl *důležitý*. Očekávalo se ode mě, že před ním budu stát v němém úžasu a potom se pokorně odšourám pryč. Byl to přece zástupce vážného, náročného *umění*.

Chtěl jsem, aby mi ten obraz pronikl až do morku kostí. Abych z něho byl pohnut a unesen. Jenže jsem necítil nic. Vyšel jsem z galerie, abych se ztratil v rušných ulicích centra. Rozmotal jsem sluchátka mého iPodu a pustil si album *Back In Black*, které na iTunes koupíte za pouhých 9,99 dolaru. Přestože jsem tohle album poslouchal už asi tisíckrát, stačil jen jeden prostý riff AC/DC a udělalo to na mě takový dojem, se kterým se jeden z nejslavnějších obrazů historie nemohl vůbec srovnávat.

Jerry Greenberg, který byl v letech 1974 až 1980 prezidentem společnosti Atlantic Records a mohl si připisovat zásluhy za to, že se podílel na cestě kapely na vrchol americké hudební scény, měl úplně stejný pocit, jak mi řekl, když jsme spolu o pár týdnů později hovořili: „*Buh, buh da da, buh da da* – to je absolutně fantastické.“ Musel jsem se štípnout, abych uvěřil, že tenhle chlapík, který podepisoval kontrakty s takovými interprety, jako byli ABBA, Chic, Foreigner, Genesis a Roxy Music, mi do telefonu z Los Angeles notoval melodii od AC/DC.

Nábožný charakter umění, jeho neodmyslitelné elitářství a dusivý snobismus, to vše je přesně tím, proti čemu bratři Youngové – Angus, Malcolm a George – vždy ostře vystupovali, ale to, co tahle pozoruhodná skotsko-australská trojice vytvořila, to je víc než jen náhodně uspět s dobře zvoleným hudebním recep-

tem. To, co se svou hudbou dokázali za čtyřicet let kariéry díky svému odhodlání, neochvějně sebedůvěře a občasné hudební genialitě, dává jejich tvorbě plné právo, aby byla označována jako umění. Jenže tento druh umělecké tvorby nenajdete na výstavách a v muzeích. Tohle není ten typ umění, který byl vytvořen, aby si jej přeproдали zámožné rodiny a manažeři hedgeových fondů. Je to umění, jež ani netouží po tom, aby bylo nazýváno uměním, protože nepotřebuje žádné nálepky. Ono prostě uměním je.

Je to právě onen prvotřídní talent kombinovaný s udivující skromností, který dělá z plachých a krajně uzavřených Youngů – tří hardrockových hobitů pocházejících z osmi sourozenců (sedm chlapců a jedna dívka) – setrvale úspěšnou a podmanivou kapelu.

Tato bratrská trojice není jen autorem písní, které se zařadily mezi největší hity rockové hudby, ale je také původcem velice rozmanitého a kreativního díla, jež ovšem bývá často nedoceněno. Jejich vliv na historii rockové, a zejména hardrockové hudby je prostě nezměrný. Zajímavostí je, že čtvrtý bratr z této muzikální sourozenecké skupiny, Alex, který byl v roce 1963, kdy George, Malcolm a Angus opustili Cranhill u Glasgowu a se svými rodiči Williamem a Margaret se vydali do Austrálie, již dospělý mladý muž, zůstal na britských ostrovech a nakonec podepsal smlouvu jako skladatel a textař u firmy Apple Publishing (domovská společnost slavných Beatles) a svou kapelu Grapefruit světil pod křídla Johna Lennona a Paula McCartneyho.

Dovolím si tvrdit, že žádná bratrská skupina, dokonce ani Gibbové z Bee Gees nebo Wilsonové z Beach Boys, neměla tak zásadní vliv na hudbu a populární kulturu celého světa jako právě bratři Youngové. Jejich písně se dočkaly přepracovaných verzí od takových hvězd, jako jsou Shania Twain, Norah Jones, Santana nebo Dropkick Murphys. Jejich hudba měla tak pronikavý dopad, že australští paleontologové dokonce po ústředních členech skupiny pojmenovali dva pravěké členovce: *Maldybulakia angusi* a *Maldybulakia malcolmi*. Jak vysvětluje doktor Greg Edgecombe z Austral-

ského muzea, „oba tito živočichové byli velmi drobní, navzájem příbuzní a opustili pobřeží Austrálie, aby dobyli svět“.

Jejich suchopární kritici (a dodnes jich není málo; nikdy vlastně úplně nezmizeli, jenom v posledních letech trochu polevili – možná proto, že si uvědomili, že čím víc hudbu AC/DC shazují, tím víc z nich kapela dělá hlupáky) tvrdí, že všechny jejich písně jsou na jedno brdo. V některých případech je to pravda. Bratři Youngové nechtějí měnit něco, co evidentně velmi dobře funguje. Jenže tito kritici nechápou jednu podstatnou věc. Právě ona absence překračování žánrových hranic je sama o sobě formou jejich překračování.

Mark Gable z australské kapely Choirboys, která za své začátky vděčí Georgovi Youngovi a která se proslavila svým hitem „Run To Paradise“, podává asi nejuvštější popis toho, co bratři Youngové ve své hudbě dokázali: „Než jsem napsal ‚Paradise‘ rozhodl jsem se, že budu používat jenom tři akordy. Toto omezení, anebo chcete-li, hranice, vytváří lepší umění. Když máte dovoleno dělat úplně cokoli, nevyhnutelně tím odhalíte své slabosti. Když se ale budete pohybovat v mezích toho, co znáte nejlépe, pak z toho můžete těžit prakticky donekonečna.“

Někdo by mohl argumentovat, že neochota AC/DC dotknout se odlišných hudebních stylů je projevem lenosti. Na to lze znovu odpovědět, že se jedná o specifickou formu udatné kreativity. Není mnoho takových muzikantů, kteří by dokázali tvořit v tak úzce vymezených hudebních mantinelech, a přitom skládat písně, jež zní stále nově a svěže, a to i mnoho let po svém vzniku. Bratři Youngové dokazují, že to možné je, a to dlouhodobě. AC/DC *nikdy* nebudou znít otřepané a zastarale.

Poslechněme si názor někdejšího prezidenta společnosti Atco Records Dereka Shulmana, který je nejvíce známý tím, že podepsal kontrakt s kapelou Bon Jovi a v polovině 80. let se zasloužil o znovuoživení uvadající kariéry AC/DC: „Stoprocentně s tím souhlasím. Oni nemají k posouvání hudebních hranic žádný

důvod. Oni si vytyčili své vlastní hranice, ke kterým se žádná jiná kapela nemůže ani vzdáleně přiblížit. Oni prostě byli a jsou skutečnými hudebními lídry, kteří nikdy nešli v něčích stopách, a to je něco, co by si 99,9 procenta ostatních rockových kapel mělo uvědomit, pokud se chtějí rovněž zařadit do kategorie legend, kam právě AC/DC jako skupina nepochybně patří.“

Písně bratří Youngů – za necelé půlstoletí vzájemné spolupráce jich napsali a nahráli několik stovek – mají často svůj vlastní příběh. Jak je možné, že přetrvaly tolik dekad, oslovily stovky milionů lidí a dokázaly ve svých posluchačích probudit zuřivou loajalitu a naprostý fanatismus? Živá vystoupení AC/DC nejsou jen pouhé koncerty. Jsou to doslova manifestace oddaných stoupců probíhající pod značkou kapely, která má stejnou magii jako jakákoli jiná vlajka. Co způsobilo, že se píseň „It’s A Long Way To The Top“ stala v Austrálii neoficiální národní hymnou? Proč se skladba „Thunderstruck“ běžně hraje na evropských fotbalových zápasech a na utkáních amerického fotbalu NFL? Proč si na jednom festivalu ve Finsku v roce 2006 vybrali právě AC/DC jako kapelu, jejíž kompletní diskografie se zde bude živě přehrávat? (O kompletní repertoár skupiny se podělilo celkem šestnáct hudebních těles včetně jedné vojenské kapely a celá akce trvala patnáct hodin v kuse.) Co přimělo radnice některých měst (například Madrid a Melbourne), aby po této kapele pojmenovaly některou ze svých ulic? Proč jsou na Facebooku celé zástupy lidí, kteří se vydávají za Anguse Younga? Proč je píseň „Back In Black“ často samplována (zpravidla bez povolení autorů) hip-hopovými umělci a dýdžeji, užívána v televizi, v reklamách a v hollywoodských filmech, proč si její licenci pořizují sportovní korporace a provozatelé hazardních her a proč si ji pouštějí vojáci v helikoptérách a tancích na bitevním poli? V bitvě u irácké Fallúdzi v roce 2004

pouštěli američtí mariňáci z obrovských reproduktorů skladbu „Hells Bells“, aby tak přehlušili nepřátelské volání do zbraně přicházející z městských mešit.

Co je na hudbě AC/DC tak zvláštního, že má regenerační a posilující účinek? Jakým způsobem nám předává svou moc, aby nám umožnila zlepšit náladu a citění, změnit životní postoje a vyhlídky do budoucna a dala nám sílu přečkat naše nejtemnější období?

V jihoaustralském Port Lincolnu dokonce působí jedna cestovní kancelář, která zjistila, že písně AC/DC přitahují žraloky tak silně jako žádná jiná hudba. Matt Waller z této agentury řekl melbournskému listu *Herald Sun*: „To, že právě hudba AC/DC je pro žraloky ta nejpřitažlivější, jsme zjistili metodou pokusu a omylu ... Viděl jsem žraloky, jak si třou hlavy o stěny klece, odkud zvuk vycházel, jako by se ho snažili pocítit i fyzicky.“

Odovědi na tyto otázky, ať už jsou jakékoliv, zasahují samotnou podstatu toho, čím je hudba bratrů Youngových výjimečná.

Všechno to začalo u bratra, který se jen zřídkakdy ukazuje na veřejnosti.

George Young, kterému v roce 2015 bylo šedesát devět let, ukončil v roce 1992 svou činnost v kapele Flash and the Pan, což byl další projekt, na kterém spolupracoval se svým dlouholetým autorským a producentským kolegou Harrym Vandou. Poté se příležitostně věnoval produkci, například na studiové desce AC/DC z roku 2000 *Stiff Upper Lip*. Kapele svých dvou bratrů se jako koproducent věnoval společně s Vandou také v letech 1974 až 1978 a poté znovu koncem 80. let. Tento chlapík, který se nejvíce proslavil jako rytmický kytarista v kapele Easybeats, byl společně s Vandou také koproducentem skupin Rose Tattoo a Angels (známé rovněž pod názvem Angel City) a je spoluautorem (opět spolu s Vandou) pís-

ní Easybeats „Friday On My Mind“ a „Good Times“ a dále také hitů Stevieho Wrighta „Evie“, Johna Paula Younga „Love Is In The Air“ a skladeb skupiny Flash and the Pan „Hey St Peter“, „Down Among The Dead Men“, „Walking In The Rain“ (cover verzi nazpívala Grace Jones) a také písně „Ayla“, která byla použita v pamětihodné erotické taneční scéně ve filmu s Monicou Bellucciovou *Jak moc mě miluješ?*. Pohled na spirálovitě se kroutící herečku rozhodně nepatří mezi vzpomínky, které by snadno vybledly.

„Mám doma velkou sbírku nahrávek a zkouším do svých filmů vkládat různé skladby, což někdy přináší nečekaná překvapení,“ říká režisér filmu Bertrand Blier. „Skladba ‚Ayla‘ se mi opravdu moc líbí.“

George je neformálním „šestým členem“ skupiny AC/DC, jejím ideovým vůdcem a koučem, zaskakujícím baskytaristou, bubeníkem a doprovodným vokalistou, imitátorem, percussionistou, skladatelem, obchodním manažerem a guruem. AC/DC patří stejně tak jemu jako jeho bratrům Angusovi a Malcolmovi.

Anthony O’Grady, kamarád Bona Scotta a zakládající redaktor australského hudebního časopisu 70. let RAM, strávil v letech 1975–1976 několik dní na turné s AC/DC. Když jsme se setkali v podniku Darlinghurst v Sydney, měl na sobě zbrusu novou repliku prvního trička AC/DC, vzniklého zhruba kolem roku 1974, na němž bylo jméno kapely vyvedeno bílou barvou na způsob domovních nátěrů.

„George použil všechno, co se naučil v kapele Easybeats – převážně ke své škodě,“ řekl mi. „Je to jeden z těch příběhů typu: ‚Byl jsem v úspěšné kapele s mezinárodním hitem, ale skončil jsem v enormních dlužích. Tentokrát to ovšem bude jiné.‘ A ono skutečně bylo. Jsem si jistý, že by to nejradyji udělal všechno sám. Díkybohu se mu ale podařilo určitým způsobem nasměrovat Malcolma s Angusem, aby se do toho pustili, aniž by se přitom nechali ovládat nahrávacími společnostmi, agenturami a managementem.“

„Nesmíte se *odchýlit* od své cesty. Tohle vtloukal Malcolmovi do hlavy. Angus byl nabitý elektřinou a George s Malcolmem byli taková elektrárna, která usměřňovala tok proudu. A nikdy se nenechali strhnout k do sebe zahleděnému muzikantství. Malcolmi mi mnohokrát řekl: ‚Angus umí zahrát zatraceně dobrý jazz, jenže my nechceme, aby hrál zatraceně dobrý jazz.‘“

Pokud jde o Georgeovy dva mladší bratry z AC/DC – Anguse, sólového kytaristu, který v roce 2015 překročil šedesátku, a Malcolma, doprovodného kytaristu, který toto jubileum již o dva roky překonal –, není třeba mnoho dodávat. Oba jsou natolik uznávaní a zbožňovaní fanoušky po celém světě, že snad ani nepotřebují představovat. Vždyť právě tato dvojice vytvořila písně a kytarové riffy, které jsou nedílnou součástí zlatého fondu rockové hudby. Je prakticky nemyslitelné je od sebe oddělit. Jsou takoví, jací jsou, jejich nástroje působí v naprosté symbióze, a vůbec nevdají, že v kapele má každý z nich svou specifickou roli. Vždycky to tak ale nebylo. Původně prý mezi nimi byla velká řevnivost a jeden druhého se snažili překonat – alespoň podle bývalého zpěváka skupiny Davea Evanse.

„Na pódiu mezi nimi byla vždycky zdravá rivalita,“ říká. „Na začátku hráli oba sólovou kytaru a jejich vzájemné duely byly při koncertech skvělým zážitkem, protože se vždycky postavili těsně k sobě a závodili, kdo předvede lepší výkon. Angus si nakonec vybojoval post sólové kytary, a měl z toho velkou radost. Zejména jejich rané písně měli ohromnou spoustu energie, která je nikdy neopustila.“

Není pochyb, že právě Angus je v kapele tou největší hvězdou. Je to takový „atomový mikrob“, jak jej v jedné reklamě otištěné v amerických hudebních médiích nazvali lidé z jejich australské nahrávací společnosti Albert Productions. Je to hráč s mimořádným talentem, jehož „křupavý“ zvuk, poháněný snímačem značky Humbucker, je tak charakteristický, že jej časopis *Australian Guitar* označil za nejlepšího kytaristu, jakého kdy Austrálie měla.